

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر تقارن در تحمل وزن با استفاده از کفی بر پاسخ های پوسچرال عضلات اندام های تحتانی در بیماران مبتلا به همی پارزی

محل انتشار:

مجله پژوهش در علوم توانبخشی، دوره 9، شماره 3 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حسین اصغر حسینی - استادیار، گروه فیزیوتراپی، دانشکده علوم پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

اسماعیل ابراهیمی تکامجانی - استاد، گروه فیزیوتراپی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران، ایران

مهیار صلواتی - استاد، گروه فیزیوتراپی، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

غلامعلی شهیدی - استاد، گروه مغز و اعصاب، بیمارستان حضرت رسول اکرم، دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران، ایران

محمد علی سنجری - استادیار، گروه علوم پایه توانبخشی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران، ایران

مانیا شیخ - استادیار، گروه فیزیوتراپی، دانشکده علوم پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه: یکی از مشخصات بارز اختلال در کنترل پوسچر در بیماران همی پارزی متعاقب سکنه مغزی، عدم تقارن در تحمل وزن بر اندام های تحتانی می باشد. نظر به اهمیت تاثیر فشار وارد شده بر اندام ها بر تصحیح رفلکس های پوسچرال، در این مطالعه تاثیر کفی بر تقارن تحمل وزن و نیز تاثیر افزایش بار بر اندام مبتلا بر پاسخ پوسچرال عضلات اندام های تحتانی در برابر یک اغتشاش داخلی مورد بررسی قرار گرفت. مواد و روش ها: ۲۷ بیمار همی پارزی متعاقب سکنه مغزی که همگی قادر بودند حداقل یک دقیقه بدون استفاده از وسایل کمکی بایستند در این بررسی شرکت نمودند. ارزیابی ها شامل اندازه گیری شاخص تقارن و نیز زمان تاخیر و شدت پاسخ عضلات پوسچرال اندام های تحتانی بود که قبل و پس از قرار دادن یک کفی به ضخامت ۱۰ میلی متر زیر اندام تحتانی سالم بیماران ثبت و مورد مقایسه قرار گرفت. جهت اندازه گیری شاخص تقارن از بیمار خواسته شد به مدت ۲۰ ثانیه روی صفحه نیرو بایستد. جهت بررسی پاسخ های پوسچرال از ثبت الکترومایوگرافی برای عضلات گاسترکمنوس داخلی، سولئوس و همسترینگ خارجی اندام های تحتانی سالم و مبتلا استفاده شد. از حرکت فلکسیون اندام فوقانی سالم به عنوان یک اغتشاش درونی و به منظور تحریک پاسخ عضلات پوسچرال استفاده شد. یافته ها: تاثیر کفی بر بهبود شاخص تقارن معنی دار بود ($P = 0.01/0$)، اما افزایش بار بر اندام مبتلا، تاثیری بر زمان تاخیر و شدت پاسخ های پوسچرال عضلات اندام های تحتانی سالم و مبتلا نداشت. نتیجه گیری: قرار دادن کفی با نزدیک کردن مرکز گرانش به خط وسط بدن باعث بهبود تقارن تحمل وزن می شود. نتایج تحقیق حاضر حاکی از آن است که کاهش بار بر اندام تحتانی مبتلا متعاقب سکنه مغزی نمی تواند به طور کامل توجیه کننده وجود پاسخ های پوسچرال با شدت کم و زمان تاخیر بالا باشد. کلید واژه ها: پاسخ های پوسچرال، تحمل وزن نامتقارن، سکنه مغزی

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1593478>

